

Aldebaran - hvězda Cikánů

Na Zemi žije mnoho kmenů lidí, ale jeden z nich je zvláštní. Tento národ nemá vlastní zemi ani stát. Je rozšířen všude. Těchto lidí se bojí, drží se od nich dál, někdy je romantizují a obdivují jejich hudbu a tance, ale považují je za čaroděje, bandity a zloděje. Jsou to Cikáni. Kde se tento národ vzal a proč vede tak svérázný život?

Vědci označují za domovinu Cikánů severní Indii, ale neznají důvody odchodu těchto lidí odtud. Existuje i mnoho dalších záhad. Existuje něco, co spojuje Cikány s Chaldejci v Mezopotámii, s Egyptem a jeho magií...

Dnes bude řeč o záhadách Cikánů, o hvězdě Aldebaran, o dávných příchozích Anunnaki, kteří si z lidí dělali otroky a vytvářeli různé národy... Informace byly získány prostřednictvím vědomého snění. Někomu to může připadat jako pohádka a fantazie, ale možná to tak opravdu bylo, vždyť všechny informace jsou uloženy v jemnohmotných polích planety. A věřit či nevěřit v to je osobní záležitostí každého.

...Černý samet jižní noční oblohy visí nízko nad údolím. Kdesi v dálce tančí plameny ohně. Po zemi se plazí dlouhé stíny z krytých vozů. Rudá záře ohně je barví do pestré změti koberců a pláštů. Je slyšet tlumená nesrozumitelná řeč. Koně tiše frkají. Kolem ohně se shlukli lidé oblečení v pestrých hadrech. Ohnivě odlesky se třpytí na zlatých náušnicích a náhrdelnících mezi jejich žebráckým oblečením.

To jsou Cikáni, napadlo mě tehdy, a někde daleko, v nepředstavitelné výšce, září vzdálená hvězda. „Aldebaran,“ naznačil vnitřní hlas. Vtom se však všechno ponořilo do temnoty noci a na obloze zavířily hvězdy.

Najednou na obzoru rozbřeskl úsvit. Ozářil však úplně jiné místo. U lenivé řeky se hustě tísnily palmy. Sotva pohybují svými listy v brzkém ospalém ránu. A růžové svítání už zbarvilo vrchol majestátního chrámu za nimi. Je to ohromná

kamenná pyramida, na niž vede široké schodiště. Někde nahoře se nachází samotný chrám s jasně modrou bránou a zlatými okřídlenými lvy a býky. „Babylón,“ opět naznačil vnitřní hlas. A nějaká neodolatelná síla mě nesla vzhůru k té bráně. Kamenní lvi jako by se rozestoupili, ustoupivše a otevřevše masivní vyřezávané dřevěné dveře do obrovského světlem naplněného sálu. Světlo z topidel tančilo na dlaždicových vzorech stěn a jakoby nutilo k pohybu majestátní sochu, sedící u centrální stěny. Náhle se od kamenné ženy v dlouhém lazuritovém oděvu oddělil bělavý stín. Měkce se vznášel nad naleštěnou podlahou a zdálo se, že získal tělo. Ženiny dlouhé šaty hrály pestrými vzory a mohutné nárameníky a obruč na hustých černých vlasech se zlatě zaleskly.

„Říkali mi Ištar,“ řekla náhle, aniž by rozevřela rty. A její řeč jako by plynula v mém nitru. „Už jednou jsem s tebou hovořila a vyprávěla ti, jak jsme postavili Boží bránu - Baab Ilu (Babylón) a jak potom temné síly a jejich žreci obrátili víru lidí v protiklad, jak poté pod mým jménem přišli démoni a démonky a začali v mém chrámu páchat zkaženost. Od té doby až do vašich dnů jste mé učení považovali za učení temnoty a mě za zlého ducha pekla. Takový byl velký podvod (viz téma: Jak se Babylón stal ‚nevěstkou‘?).

Ale o tom dnes mluvit nebudeme. Dnes budu vyprávět o národě, který doposud putuje po světě a který se ke mně často obracel s modlitbami a nazýval mě Ištarí. Tímto národem jsou Cikáni. Bohužel, je mezi nimi mnoho těch, kteří se vydali cestou temnoty. Ale co nebo kdo je tam nasměroval?

...Bylo to dávno podle vašeho času. Na Zemi vypukla velká válka, která vedla ke katastrofě. Příchozí z Nibiru pronikli k moci ve starobylé zemi Atlantů a zahájili válku se zemí učitelů světla, kterou znáte pod jménem Hyperborea. A tato válka vedla ke katastrofě, kdy se Země převrátila, póly se posunuly, čas se změnil. Tam, kde byla teplá země, nastala věčná zima. Tam, kde byla souš, se rozšplouchal oceán. Během tohoto převrácení planety se zpřetrhala éterická pole Země i Slunce a otevřely se chaotické portály do jiných světů.

Stalo se tak proto, že prastarý krystal planety, který pod horou Kailás v Tibetu nainstalovali ještě obyvatelé planety Faeton před zrodem Lemurie, byl vychýlen zbraní Atlantů. Stalo se tak záměrně a, jak byste řekli, na příkaz příchozích z Nibiru - Anunnaki, o nichž jsme již nejednou hovořili (viz jiná témata).

Pohyby velkého krystalu v Kailásu vytvořily uvnitř Země obrovské dutiny. Tyto dutiny začínaly na severním svahu Kailásu. Velmi rychle tyto dutiny osídlili démoni, které zakladatelé Hyperboreje zahnali pod zem. Stejně rychle se do těchto podzemí spustily lodě Anunnaki a vybudovaly tam obrovské osídlení, jak byste řekli - základnu. Toto osídlení bylo nazváno Agarta. Vchod do ní je z Údolí hladového čerta. Tak se na Zemi objevila falešná Šambala neboli podzemní Šambala - Agarta. Skutečná Šambala učitelů se nachází v paralelním světě vyšších dimenzí.

Úkolem anunnakijských osadníků či Agart'anů byla kontrola nad krystalem Země pod horou Kailás. Chtěli ho využít pro své vlastní účely, vždyť jeho ovládnutím mohli otevřít portály do libovolných světů. Anunnaki se o tom přesvědčili, když se

náhodně otevřel portál do hvězdného systému Aldebaranu. Stalo se tak právě ve chvíli, kdy se planeta převrátila úderem atlantské zbraně.

V systému Aldebaranu se nacházela obyvatelná planeta. Obývali ji i lidé. Tito lidé nebyli na vysoké duchovní úrovni a silně připomínali děti. Byli naivní a netoužili po moci, neměli státy a nevedli války. Neustále se pohybovali po své planetě a celou ji považovali za svůj domov. Neměli vůbec žádný pojem o majetku. Měli velmi blízko k přírodě a snažili se kopírovat její zákony, aby přežili. Věděli, že Bůh je celý Vesmír, celý svět. Uctívali velkou Matku, za kterou považovali svou planetu.

Nevěděli, co je dobro a zlo. Jejich víra takové pojmy neznala, vždyť na té planetě neexistovalo zlo, ubližování. Tito lidé ani nevěděli, že je něco takového možné, poněvadž nic takového v přírodě své planety neviděli. Uctívali oheň jako symbol života, který nakonec zhasne a zanechá po sobě černé uhlíky smrti.

Tito lidé byli věční kočovníci. A nevšimli si, jak propadli otevírajícím se portálem. Samozřejmě, nepropadli všichni, ale jeden z kmenů, který se potuloval v blízkosti éterické díry. Tato díra nebyla z fyzického světa vidět. Proto je ani v nejmenším nepřekvapilo, když se krajina při jejich dalším přechodu změnila. Jednoduše si mysleli, že se dostali na další místo na své zemi. Ale oni už chodili po Zemi v systému Slunce, ne Aldebaranu. Zanedlouho se portál uzavřel a tito lidé se navždy ocitli na planetě Zemi se svými povozy a koňmi, kteří vypadali jako místní.

Zde na Zemi žili jako dříve, ale často se divili, že se místní zvířata dokážou navzájem požírat. Naučili se tedy jíst i maso, vždyť jejich životní zásadou bylo přizpůsobit se přírodě. Učili se žít z přírody. Byla jejich matkou. Brzy se setkali s pozemskými lidmi. A toto setkání bylo tragické. Tak kočovníci poprvé poznali zlo, když viděli zabíjení a smrt svých soukmenovců. Přijali to jako lekci od velké Matky.

Místní obyvatelé se však s kočovníky vypořádali nejenom tak bezdůvodně. Vždyť příchozí jim začali sbírat úrodu vypěstovanou tvrdou prací. Kočovníci nevěděli, co znamená pěstovat. Vždycky se živili plody, které rostly všude na jejich planetě. Neměli ani ponětí o tom, že by si mohli vzít něco cizího, vždyť ani pojem ‚cizí‘ pro ně neexistoval.

Ve skrovných asijských zemích, kde se tento pro Zemi podivný kmen ocitl, byly zahrady s ovocem prací a námahou místních lidí, a ti začali vyhánět příchozí, kteří bezostyšně sklízeli úrodu a kradli dobytek pro svou obživu.

Podivný kmen bez pojetí dobra a zla rychle přitáhl pozornost Anunnaki z Agarty, zejména proto, že kočovali nedaleko. Vždyť tito nomádi byli vrženi do oblasti vaší severní Indie.

Anunnaki obratně zajali několik nomádů a odvezli je do svých podzemí, kde začali provádět své experimenty. Snažili se v pokusných subjektech ještě více vypěstovat bezohlednost, vštěpují jim, že všechno pochází od Matky - přírody, a že pokud chtějí přežít, musí použít jakékoli metody, dokonce i ty nejhorší, včetně podvádění, krádeží a zabíjení. Vštěpovali jim, že to jsou zákony přírody.

Anunnaki tehdy velmi potřebovali nositele takových myšlenek, aby mohli šířit chaos mezi lidmi, kteří přežili katastrofu. A podivný kmen byl pro tento účel jako stvořený, vždyť byl také kočovný. ‚Zpracované‘ kočovníky vypustili zpět ke svým soukmenovcům, kde tito vyprávěli, že byli u bohů. Vždyť právě tak se jim Anunnaki představili a nazývali se jmény učitelů, kteří byli pro tamní lidi bohy.

Pobývající u ‚bohů‘ se stali náčelníky kočovného kmene. Po několik staletí místní obyvatelé kočovníky tolerovali, ale nyní do těchto zemí přišli Ářjové ze severu, ze zemí zaniklé Hyperboreje.

Příčiněním Anunnaki se také stali jejich žreci ti, kdo pobývali ‚u bohů‘. Takto se u Ářjů překroutilo učení o varnách neboli kastách. Jestliže dříve v Hyperboreji byly varny lidem udělovány na základě duchovního rozvoje a existovala možnost přecházet z varny do varny, zvyšovat své duchovní kvality, nebo naopak snižovat a být v nižší varně, nyní se tyto varny začaly udělovat po narození. A to znamená, že přechod z jedné do druhé se stal nemožným. Pokud ses narodil v nízké varně, pak bez ohledu na to, jak by ses vyvíjel, stále jsi zůstával nízkým a tvá povolání byla od narození odpovídající tvé varně. Anunnaki tedy prostřednictvím árijských žreců, pobývajících u nich, vytvořili základní zákon hinduismu tím, že zaměnili pojmy.

Jeden z vládců Ářjů - hinduistů se rozhodl zcela očistit zemi od nízké varny, která byla níže než nedotknutelná. A k ní Ářjové přiřadili i podivné kočovníky, neznajících vůbec, co je to morálka, jak ji chápali Ářjové. A tito kočovníci se snažili převzít jazyk Ářjů, některé jejich zvyky, podle starého obyčeje přizpůsobit se okolnímu světu, a také se mísit s lidmi z nižších varen. Ářjové to považovali za velkou hrozbu a začali kočovníky odevšad vyhánět, vraždíce je po celých klanech, prostě vymazávajíce je z povrchu zemského.

Náčelníci kočovníků byli neustále ve spojení, jak byste řekli, se svými ‚bohy‘ z Agarty a na jejich radu se vydali do zemí Mezopotámie.

Tito kočovníci byli i předky Cikánů. Přicházející z hvězdy Aldebaran, nevědoucí co je dobro a zlo, neznající pojmy ‚své‘ a ‚cizí‘, pod jemným vedením Anunnaki se z nich stali zloději, jak byste řekli.

Na své planetě věřili v magii a kouzla. To bylo jejich náboženství, jejich znalosti přírody - Matky, jak věřili. Nerozlišovali mezi temnou a světlou stránkou magie, stejně jako neznali dobro a zlo. Ale na své mimozemské planetě nikdy nepáchali zlo, také díky tomu, že takovou možnost vůbec neznali. Zde na Zemi začali vstřebávat magické znalosti různých národů. Jak temných, tak světlých. Jejich anunnakijší učitelé jim řekli, že to je jejich osud.

Do Mezopotámie byli posláni kvůli magickým znalostem. Přišli tedy do Babylónu. Ovládajíce svou magii a s pomocí Anunnaki se mnozí z nich stali babylónskými kněžkami a kněžími. Rukama těchto lidí Anunnaki pokřivili víru Babyloňanů. V Babylóně tak začala vládnout magie a její účinnější černá stránka. Příchozí se stali zvláštní kastou čarodějů - kněží - Chaldejů. Chaldejci jsou směsicí starověkých Cikánů a Babyloňanů-Semitů.

Chaldejci byli zcela vydáni na milost a nemilost Anunnakiům, svým patronům, kterým věřili jako děti. Tyto ‚dětí‘ však postupně zničily starobylou babylonskou víru a sexuální praktiky a magii povýšily na kult. V Babylóně se ke mně obraceli s modlitbami, ale neslyšeli mě, protože byli naladěni na nízké vibrace Anunnaki, kteří k nim vysílali mým jménem. A tak se mé jméno a jméno babylonských bohů začalo mezi lidmi světa spojovat s magií a temnotou hříšníků a hříšným náboženstvím. Tak Anunnaki zničili dávnou víru v babylonské učitele, včetně Baala, velkého bojovníka s Anunnaki. Jeho jméno se změnilo na jméno démona temnoty pro lidi, kteří viděli nestvůrné obřady černé magie Chaldejců.

O tom, že se Chaldejci a Babylón stali pro lidi zlem, opět vyprávěli kazatelé vyslaní Anunnaki. V té době totiž Anunnaki plánovali vytvořit svůj vyvolený národ a k tomu potřebovali novou laboratoř, jak byste řekli. Ta musela být daleko od krystalu Kailásu, který ne vždy Anunnaki poslouchal, ale často je svými vysokými energiemi spaloval. ‚Čistý experiment‘ v Agartě se nedal provést. Anunnaki se pokoušeli provádět své experimenty s démony a reptoidy temnoty, jejichž výsledkem byla Lilith. Nikdy se však nestala jejich otrokyní, ale zůstala démonem temnoty.

Anunnaki uspořádali v Babylóně černé ‚představení‘ černých náboženství. Nyní potřebovali ‚boží trest‘ a nové ‚spravedlivé‘, kteří by se potom stali nejspolehlivějším nástrojem Anunnaki k tomu, aby ze všech lidí na Zemi udělali otroky ‚boží‘.

A vznikla další potopa, v Bibli nazvaná potopou světa. A vznikla proto, že vesmírná loď Anunnaki rozpárala Zemi poblíž Sinaje a do jejích útrob umístila umělý svět v podobě kapsle. Potom to bylo zaznamenáno jako stvoření světa. Ve skutečnosti to trvalo sedm dní. V důsledku toho Země změnila směr otáčení. Na místě této ‚operace‘ zůstala jizva, kterou zaplnily vody, jež se staly Rudým mořem (viz téma: Jaký svět byl stvořen za sedm dní?).

Po katastrofě se mořská voda vlila do řek Tigris a Eufrat a zaplavila údolí až k Indickému oceánu. Byla to tatáž biblická potopa, před níž se zachránil sumerský Utnapištim (Noe) - nový spravedlivý podle verze Anunnaki, jak byste řekli. Podle diktátu Anunnaki byla následně sepsána Bible, v níž se o stvoření světa a celosvětové potopě vypráví jako o rozdílných událostech, přičemž příběh celosvětové potopy byl opsán podle velké atlantické katastrofy převrácení planety. Příběh Utnapištima nazvali příběhem Noema, který se narodil mnohem později než bylo zničení Atlantidy a velká potopa, a to právě v době ‚malé potopy‘ v Mezopotámii.

Takto bylo potopeno mnoho Chaldejců i s mým starobylým chrámem, babylonskou věží, v níž Chaldejci prováděli své rituály.

Tenkrát byla vytvořena laboratoř, v níž Anunnaki stvořili hybrida člověka a opice a pojmenovali ho Adamem. Potom ve svých přístrojích oddělili část Adamova žebra a část tkání chaldejské ženy a z nich vyrostl ženský organismus Evy. Tam, v nové vnitřní Zemi, která vznikla spojením Agarty s novou sinajskou laboratoří, bylo Evě

řečeno o dobru a zlu. Vždyť ona o tom také nic nevěděla, stejně jako její genetická matka Chaldejka, ve skutečnosti stará cikánka, dcera kočovníků z Aldebaranu.

Mnozí předkové Cikánů však biblickou potopu přežili a pokračovali v kočovném životě, utíkající ze zaplavených zemí do Egypta a zpět na východ do Persie a asijských stepí.

Plynula staletí a tisíciletí. Předkové Cikánů, kteří zůstali věrnými ctiteli Matky - přírody, dávného kočovného života a bílé i černé magie, kterou se naučili od Anunnaki v Chaldeji, se přizpůsobovali novému životu. Ti z nich, kteří se na popud Anunnaki dostali do Egypta, pronikli do kněžstva pomocí magie. Tam poznali dávná tajemství Thovtových kněží a ukradli zlaté destičky jeho Knihy Života. A tak se zrodil tarot. Zlaté destičky však později vrátil faraon Ramses Veliký při pronásledování Mojžíše a jeho lidu, s nímž i předkové Cikánů uprchli z Egypta (viz téma: Exodus Židů z Egypta: Kdo oklamal Mojžíše?).

Cikáni si však Thovtovu knihu sami překreslili, přičemž některé kopie byly vytvořeny se zkresleními, která jim nadiktovali Anunnaki, i s těmi symboly, které si přinesli z Babylónu. Tarot začali používat při věštění a magii.

(kresba autora)

Předkové Cikánů ještě dlouho putovali, zčásti s Židy, zčásti odešli do perských zemí, zčásti do zemí Malé Asie - Anatólie, Lýdie a Lýkie, zčásti do stepí Asie, severně a východně od Persie. Tam se spojili s kočovníky Hunnu neboli Huny. S nimi se vydali na západ. Tak se Cikáni dostali do Evropy a usadili se na území dobytém Huny - v budoucím Maďarsku a Rumunsku. Později se k nim připojili příbuzní z Malé Asie, která se stala Byzancí. Od té doby se Cikáni začali potulovat po Evropě a potulují se až do vašich dnů, zůstávají kmenem, který se přizpůsobuje všem podmínkám, věří v magii a je věrný příkázáním své dávné vlasti u hvězdy Aldebaran i příkázáním Anunnaki, kteří je využívali, bohužel.

Proto doposud jakoby neznají rozdíl mezi dobrem a zlem a stávají se bezohlednými zloději, černými čarodějnicemi, ale mohou také provádět i světlé magické obřady a přinášet pomoc.

Nesou si s sebou pozůstatky jazyků národů, kde žili, nesou si s sebou různou kmenovou magii a hudbu, prodchnutou zvláštním nepozemským pohledem na svět z hvězdy Aldebaran. Stali se tak hříčkou v rukou Anunnaki, kteří prostřednictvím svých experimentálních národů zotročili svět. Na rozdíl od ‚Bohem vyvolených‘ potomků Adama a Evy, kteří sepsali Bibli, se však Cikáni nestali členy vaší neviditelné ‚světové vlády‘. Nemají vůbec žádný stát, zůstávají bez vlasti a za svou vlast považují celý svět,“ řekla Ištar a znovu se připojila ke své soše v záři tančícího ohně topidel. Oheň, který předkové Cikánů ctili jako symbol života, rychle hořící, spalující, vášnivý. Oheň cikánského táboráku, který hořel v noci, ale ráno po sobě zanechával jen popel a uhlíky...

Zapsala Valeria Kolcova 25.12.2015